

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΟΥ Α. SOLANO

ΟΤΕ γιά μένα δέ θά πούνε ότι αυτοκτόνησα από έρωτα, γιατί ποτέ δέν πίστεψα στον έρωτα. Νόμιζα ότι θ' αγαπούσα τον πρώτον άνθρωπο που θά έβρισκε τά χείλη μου μέ τά δικά μου, αλλά ύστερα από λίγο κατάλαβα ότι τό αίσθημά μου έκεινο δέν ήταν έρωας, μέ μονάχα μία άπλη περιέργεια. Η άλήθεια εινε ότι έγω αγαπήσα πραγματικά μονάχα τή γάτα τής 'Αγκύρας του θυρωρού μου, τό γεράνι που άνθιζε στη γλάστρα του παραθύρου μου και τόν ήλιο.

Ούτε θά πούν πως σκοτώθηκα γιατί είχα χρέη. Έχω γι' αυτό τό ζήτημα τήν συνείδησή μου ήσυχη, δέν όφειλά παρά μόνο έναμιο φράγκο στην καμαριέρα μου, στην όποια όφειλα όλη μου τήν κληρονομία : τά ρούχα μου και τά έπιπλα μου. Ούτε από άδυναμία ψυχής, γιατί αύτή τή στιγμή δέν μέ βασανίζει κανένας πόνος. Ούτε από άνία γιατι άκόμη είμαι τόσο νέος και ή ζωή μπορεί νάχει γιά μέν πολύ έναδιαφέρον άκόμη. Ούτε γιά λόγους ύγειας γιατί ή υγεία μου εινε ασθενής και θά μπορούσα να φάω και άνθρωπο άκόμη "Ίσως από μελαγχολία... από ιδιοτροπία... από μιάν άόριστη έπιθυμία..." Ίσως κάτι τί από όλα αυτά.

Ποιός ειπε πως κάθε πουλί έχει μία φωλιά, κάθε λουλουδι ένα σπόρο, κάθε πεταλούδα ένα πέταγμα, κάθε ότομο ένα κομμάτι από τόν ήλιο :

Έγώ δέν είχα ποτέ μιά φωλιά.

Η ψυχή μου δέν είχε μέσα τής κανένα σπόρο.

Ποτέ δέν ήρα χώρο γιά νάφηση να πετάξη ή φαντασία μου. Κι' από τόν ήλιο δέν γνώρισα παρά τή δύση του, τό βασιλέμα του φωτός μέσα στον φεικανό που βρίσκεται μέσα μου, φεικανό γεματο μυστήρια και θύελλα, που τόσο εύκολα διαμάτηκε. Είχα άσπρες και θά μπορούσα να μείνω τίμια. Η άρετή εινε ένα λουλουδι καμαμένο από μωσαικά στά χέρια ενός παιδιού. Άν τό παιδι άφήρη νά χαθή κι' ένα μονάχα κομμάτι άπ' αυτό τό μωσαικό, ύστερα ένα ένα θα πέσουν και τά άλλα μικρά κομμάτια και τό λουλουδι θά σκορπιστή. Όταν τό παιδι άντιληφθή τήν καταστροφή, άν έχη λεπτή ψυχή, αρχίζει τά κλάματα, άν εινε άρρωστο χαμογελά, άν έχη δυνατό χαρακτήρα βλαστημάει, κι' άν εινε τρελλό σπαταλά όλη του τή ζωή προσπαδώντας να μαζέψη και πάλι τά σκορπισμένα κομμάτια...

"Ημουν άρκετά δυνατή." Η-ξερα πάντοτε ότι τό μικρό χλωμό χέρι έκρυβε μία έπιφοβη άνδρική δύναμη. Πάντα μέ φόβιζε ή δύναμη αύτή του χεριού μου. Και μ' αύτή τή δύναμη του γυναικειου χεριού θά συντριφω τόν έαυτο μου. Θά εινε ίσως μία βροχερή μελαγχολική ήμέρα, χωρίς άλλο μιά μερα άνιας και όχι ψυχικής άδυναμίας, αλλά άσπηνίσεως τής δυνάμεως του χαρακτήρος μου.

Η αυτοκτονία εινε ένα μεθυστικό κρασί γιά έκείνα τά πλάσματα που άποκλήρωσε ή φύσις.

Μονάχη : "Όχι. Η μοναξιά μέ τρομάζει, και τό σπηνι εινε πολύ μεγάλο γιά μένα. Θά προσκαλέσω όλους μου τους φίλους..." κι' έκείνον.

Άραγε θά έχω τό θάρρος να γελάσω όταν θά του πω πως φεύγω για πάντα. Άχ! θά ήθελα να είχα τό θάρρος να σκοτώσω κι' έκείνον.

Άλλά τί εινε τό θάρρος γιά να κάνη κανείς τό κακό; Έγώ δέν έβλαψα κανένα ποτέ μου.

Όταν συνείδησα τίμας γυναίκας.

Όταν ήμουν παιδι συνήθιζα να κάνω και τήν προσευχή μου. Έδώ και κάμποσο καιρό δέν προσεύχομαι πιά. Γιατί να ύποκρίνομαι μπροστά στο Θεό; Καμιά φορά πηγαινω σε κανένα δηρωκλήρι, όχι όμως γιά να προσευχησώ, αλλά γιά να κλάψω, και να παραδοθώ σε ρέμβη και να φαντασθώ πως είμαι άγνη άκόμη.

Ο πατέρας μου ήταν άμαξάς, ή μητέρα μου κεντήστρα, έξοδάμε πάνω από τό σταθλό των άλόγων μας.

Θυμάμαι πως τό καλοκαίρι, μου άρεσε πολύ ή μυρωδιά του χόρτου που είχαμε γιά τά ζώα. Θυμάμαι πως τις χεμωιαντινές νύχτες όταν τ' άλογο

χλιμνιόζιζανε πεταγόμενα από τό φόβο μου μέσα στον έννο μου. Από τότε έννοιωθα πως ή νύχτα ήταν καλή. Καλή γιατί κοιμήζε, σκέπαζε, όλα τά πράγματα και τά πιά άσχημα, καλή γιατί ήταν σιωπηλή, γιατί ήταν σκοτεινή.

Τίποτε άλλο τότε δέν αγαπούσα από τό άλογο του πατέρα μου. Η μητέρα μου μέ χτυπούσε άλόπητα, και ποτέ δέν έδινε άρκετό φαί γιά να πω πως κοιμώμωνα χορτασμένη. Μεγάλωνα άσχημη μέ μιά ούλη πάνω από τά χείλη, ήμουν σιωπηλή, μελαγχολική, γεμάτη μίσος.

Όταν άρχισαν να φρονιζούν γιά μένα ήταν πιά άργά.

Πάντοτε ήθελα να είχα ένα μικρό παιδι, ένα όποιοδήποτε παιδικό, γιά να κόμω γιά κείνο ότι δέν κάνανε γιά μένα, να έκδικηθώ γιά τά δικά μου παιδικά χρόνια που ήταν τόσο θλιβερά στη πραγματικότητα. Τι δυστυχισμένα πλάσματάκια που εινε τά παιδιά! Γιατί να μη τά χαιδίζουν ; Γιατί να τά φοβίζουν γιά τή ζωή, ενώ μπορούσαν να τους ποιν πως ή ζωή εινε όραία :

Σέ μένα κανείς δέν ειπε πως υπάρχουν στο κόσμο και καλές καρδιές και όμορφα πράγματα. Όταν μονάχη μου θέλησα να τά βρω ήταν άργά. Είχαν δηλητηριάσει τό αίμα μου, και όλα τά άγνά, τά όμορφα πράγματα φεύγαν από κοντά μου, από τά βαμμένα μου χείλη, από τά μολυσμένα μου χέρια.

Άργά...όλα έρχονται άργά, γι' αυτό κι' έγω ήθελα να σκοτώσω τόν έαυτο μου' τουλάχιστον να πεθάνω έγκαιρώς.

Γιατί θέλησαν να μέ μάθουνε γραμάτια; Γιατί μέ στειλανε σχολείο μέσα σε τόσα πλούσια κορίτσια που μέ περιεβόλθων γιά τό φτωχικό ντυσιμό μου; Γιατί δέν φροντίσαν, σαν φτωχοκόριτσο που ήμουν, να μέ κάνουν μιά δυνατή και έρωτική γυναίκα; Γιατί πάνω σε μιά κότα ζήτησαν να κολλήσουν άετο φτερά; Γιατί έμαρην τή ψυχή μου να γεραση ; Γιατί να μέ δηλητηριάσουν μέ αρλοδοξίες και έπιθυμίες βάτοντάς με κοντά σ' εύτυχισμένα παιδιά :

Από τότε που ήμουν δώδεκα χρονών, άρχισε να γεννιέται και να μεγαλώνω μέσα μου μίσος προς κάθε τί που μέ τριγυρίζει.

Η μητέρα μου δέν ένδιαφερόταν καθόλου γιά μένα και μ' άφηνε έλεύθερη να κάνω ότι θέλω. Πάντα βρισκομουν έξω από τό σπίτι μου, διαβαζα άπλητητα διάφορα μυθιστορήματα, άρχισα να καλλωπίζομαι, να ήθελα ν' άρρώσο, ενώ κατά βάθος έννοιωθα τή ανάγκη μιάς καλής συμβουλής. Ο πατέρας μου γυριζε αινώτως μεθυσμένος. Η μητέρα μου ήταν αινώτως κουρασμένη και άπληστη γιά λεπτά.

Όταν έβρινα δέκα πέντα χρονών, θάρρο πως έρωτεύθηκα ένα φοιτητή "Ίσως τό έκαμα από ιδιοτροπία." Ίσως από πετσια.

Και όμως ύστερα από λίγους μήνες έπεσα όπως ένα φρούτο που τό άφήνουν να σαπίση και πέφτει, όπως μαδιούτσια τά τριαντάφυλλα στην κάμα του καλοκαιριού. Κι' έγω δέν έξερω πως. Θυμάμαι μόνο μιά σκοτεινή νύχτα του χειμώνα τά λόγια του, όταν μ' έόπηξε :

— "Έλα, κόρη μικρή μου, πήγαινε..." ειναι άργά και θά σε γερωθή ή μητέρα σου.

Θυμάμαι πως τό κρότος τής πόρτας που έκλεισε πίσω μου σφράγισε μ' ένα σπαράγγιο τ' άτυχημένο κορμί μου. Και τόν κρότο έκείνο τής πόρτας που κλείστηκε δέν τόν έξέχασα ποτέ. Ηταν ό ύπόκοφος γογγυσμός τής ψυχής μου. Αυτό ειναι που μέ κάνει να μην πεθάνω έντελώς ήσυχη. Γιατί και τή στιγμή που θά χορίσω τήν ψυχή από τό σώμα θά ξανακοίσω καθιστά τό βρόντο έκείνου τής πόρτας που έκλεισε. Ύστερα θά έλθω τό μηδέν... τό άταλό χιόνι που πέφ ει σιγά σιγά στο δρόμο και έπειτα κρύο... τόσο κρύο που σουδιάζει και τό σώμα και τήν ψυχή. Τι ένδιαφέρον έχει ή έπίλοιπη ιστορία μου ; Τό ακατάσχετο έξακολουθητικό γλυπτήριμα ; τό διαφορα όνόματα ; τά χρήματα ; Όλα αυτά τί ένδιαφερόν ;

Όλη ή περασμένη μου ζωή εινε πίσω από κείνη τήν πόρτα που έκλεισε τόσο δυνατά και τόσο άπότομα, πάνω στο χιόνι που έπεφτε, στο κρύο που έκανε να τρέμω τό σώμα μου και τήν ψυχή μου. Έκεινο που μέ σκοτώνει εινε που δέν μπορεί να ληρημισή.

Ω! άς αναπαυθώ λιγάκι !

Τά έγκλήματα τής ψυχής δέν έχουν τύφι συνειδήσεως. Έκεινος έξακολουθεί να περνάται ήσυχος, χαρούς, εύχαριστημένος. Όλα τά άλλα λησημονήθικανε. Κι' έγω δέν τόν αγαπώ. Ίσως και να μην τόν αγάπησα ποτέ.

Φεύγω γαληνιαία μέ τή συνείδηση άγνη.

Δέν ζητά από τους ανθρώπους καρά ένα πράγμα : να μη μιλήσουν καθόλου γιά μένα.

Από τό Θεό γερωθή τή στιγμή που μέ μερίδιμα θ' άποχαιρέτσω τόν κόσμο, ή πόρτα που θά κλείση πίσω μου να μη βροντήση δυνατά, και τό χιόνι να μέ σκεπάση ήσυχα, άπαλά όπως τότε...

Μετάφρ. Α. Β. Π.

